

Martí Teixidor - „Dresden 1945-Europa 1981“

Autor: Karel Veliký

Lehká úvaha nad těžkou otázkou...

Organická pravda je filosofický termín z díla **Alfreda Rosenberga**. Stručně řečeno znamená, že pravdivé je především to, co slouží k přežití „těla“ národa nebo rasy. Organickou pravdu tak samotní Němci např. našli, když se po porážce v květnu 1945 hromadně vzdávali své **nacionálně-socialistické víry a příslušnosti**: jako kdyby s Říší zmizeli i nacionální socialisté, „nacisty“ zůstali hlavně ti mrtví. Ostatně ti, kteří se své víry vzdát rozhodně nehodlali a nepadli předtím v boji či neshořeli ve fosforovém pekle bombardování, se vskutku často zabíjeli sami (jistě několik desítek tisíc lidí), jiní umírali v internačních táborech, mnozí emigrovali. 1] Mnohamilionové tělo národa však žilo dál. Zbité, potrhané, popálené, zubožené, ale živoucí. A netrvalo ani dvě desetiletí, aby se toto tělo opět narovnal, takřka zacelilo a navenek ozdravilo.

Jenže mysl těla ve své svébytnosti se z druhé velké porážky již nikdy nevzpamatovala, také s podstatným přispěním cílené a vědecky organizované převýchovy nových pokolení. Během sedmdesátých let, od symbolického přelomu osmašedesátého, počalo proto národní tělo a jeho rasa opět chřadnout. Nikoli už pod tíhou vojenského tlaku, za řinčení zbraní, nýbrž důslednou a zdrcující okupací mysli, znetvořující pozvolna i šokem její dosavadní formu a struktury.

Bojovali za vlast

Nejdřív amerikanizace a liberalizace s jejich vypjatým hmotářstvím, sobectvím a nablyštěnou sprostotou tzv. umělecké produkce, pak kulturní relativismus, naroubovaný na znovu a znovu drásaný štěp dědičné viny, zároveň zpřítomňování (žije „se“ jen teď!), k tomu ještě partajnictví, znemožňující, aby tělo jednalo zdravě, zpříma a rázně, bez potácivého třasu, zpozdilosti a strnulosti parlamentního kretenismu. A tyto duchovní a duševní deformace se nejpozději od devadesátých let minulého století začaly viditelně odrážet i v podobě národního těla, které rychleji stárlo, tu ochablo, tu znarcisťtělo, tam potemnělo a zošklivělo... Zkrátka mění se a odumírá, aby se dříve či později definitivně přerodilo v cosi „zcela jiného“, v jakousi beztvárovou atomizovanou masu neurčité barvy i povahy, v „obyvatelstvo té které zóny“. Přenárodnění, žádané a podporované skutečnými a jedinými vítězi druhé světové války, pak bude dovršeno. Poražení se s odkladem několika desetiletí nakonec stejně úplně rozloží. Jako mrtvola...

Toto etnocidní dění, jehož jsme svědky v našem nejbližším sousedství, ponouká k otázkám. Našli jsme my, Češi, svou organickou pravdu v podvolení roku 1938? Anebo až v roce 1948? A ztratili jsme ji v devětaosmdesátém? Anebo jsme o ni, paradoxně, přišli už v osmnáctém? Západany my, Středoevropané, totiž nikdy nebudeme (ale ani Rusy, natož Číňany); můžeme je toliko hrát, ale projevy našeho hurá-pozápadňování v posledních třiceti letech neposouvají Českou republiku ani tak k Británii nebo k USA, jako spíš někam do Afriky (kolonizace, totální výprodej, kargo-kult institucí a celebrit, následný vznik paelit atd.) – z oken City či Wall-Streetu docela určitě. Můžeme se ale jistě stát onou „beztvarou atomizovanou masou neurčité barvy a povahy“, obývajícím obchodní pásmo mezi někdejším starým Západem (na západ od Rýna) a rodící se Eurasií, pásmo, o které se kdysi v Jaltě *fifty-fifty* podělili vítězni Spojenci, zejména tedy (námořní velmoc) USA a (suchozemská velmoc) SSSR.

Untergang

Naše národní tělo dnes asi není v nejlepší formě, má své slabiny, ekzémy, bolavá a citlivá místa, stárne, nicméně žije, resp. přežívá. Na německé skutečnosti jsme si však ukázali, jak je duchovně-duševní pokřivení paralyzuje, jak tělo zbavené rovnováhy, udržované dříve určitou soustavou původních (svébytných) i vštípených duchovně-duševních principů a hodnot, rychle upadá, přičemž od takového ochrnutí již nebývá daleko k hrobu rozkladu původního útvaru. Poslední poválečný vývoj rovněž stále více dává za pravdu těm, kteří od počátku tvrdili, že ve druhé světové válce nebyli poraženi jen Němci a Italové, natož „naci-fašisti“, ale Evropané jako celek (k tomu více: A. Romualdi, *Kultura pro Evropu*, Praha 2015). Stín nestvůrného Golema, uplácaného z blátěných ras a jejich miliardových mas, jenž dnes stojí pevně rozkročen snad nad celou půlí severní polokoule, dopadá už i k nám, do české kotliny a její početně vcelku nepatrné etno-kategorie... 2]

Národ-lid nalézá svou organickou pravdu sám, přirozeně. A proto se rychle odcizuje těm jedincům a skupinám, které snad trvají na pravdách nadpřirodních, ať už duchovních či mravních, když ohrožují samo přežití národního organismu. Takové jedince a skupiny národ-lid vyvrhuje na okraj, popř. i za něj (emigrace vnitřní i vnější). Jen vzácně se stává, že celý lid zahyne i se svými vůdci než aby se přizpůsobil novým poměrům, nejčastěji ponížením, tj. rozložením dosavadní kultury-společnosti. Ještě v raném novověku zemřel prý dobrovolně celý jeden kmen (skokem z útesu nad mořem) divých karibských indiánů, válečnických lidojedů, než aby se nechal zkrotit conquistadory. Naproti tomu Tašunka-witko, slavný válečný náčelník Lakotů, se po porážce od Američanů v roce 1877 odhodlával svůj lid opustit

a dožít v osamění někde v Černých horách jak starý medvěd. Zpřetrhat těsné vazby kmenové pospolitosti však nakonec nedokázal, odešel se svými lidmi do rezervace, kde se pak raději nechal zabít v nesmyslné potyčce. Ale již Hérodotos nás zpravuje o tom, jak před hrozbou mohutných skythských vojáků kimmerijský „lid byl prý toho názoru, že by bylo lépe odejít a že není třeba podstupovat nebezpečí, kdyby zůstali proti přesile; mínění králů však bylo bojovat za vlast s útočnými na život a na smrt“. [Dějiny 4.11] Načež se „králové“ (jedná se zřejmě o kastu bojovníků zvanou u starých Indů *rádžanja* a u starých Íránců *rathaéšta*) dali pozabíjet a lid odtáhl bez boje – přežil.

Raději smrt

Ukrajinský film *Bílý pták s černým znamením* (1972; r.: J. Illenko), mistrovská metaforická poéma o osudech vesnice v Bukovině od jejího připojení k **Sovětskému svazu**, mj. ukazuje, jak vesničané, znavení lety bojů a strádání, vydají své poslední hrdě nezdolné partyzány z Ukrajinské povstalecké armády po válce Sovětům, protože prostě chtějí už „jen“ žít: nehladovět, obdělávat pole, plodit děti, ať už je u moci ten nebo ten... Závěr: za tento druh „organické pravdy“ platí tělo lidu, boji zbavené už nejlepších svých částí, dalšími ztrátami na charakteru, tzn. vyhlazováním svébytných rysů, třeba až do zmizení původní podoby (Dákové!). Uplatňovat za všech okolností „zdravý selský rozum“, jak také můžeme tuto facetu organické pravdy lidově označit, dozajista znamená snižovat potenciál lidskosti („Holý život vede i svině.“). Jenže co je potenciál bez těla? A tělo bez ducha se zmrzačenou duší? O smíření obou otázek v jedné odpovědi se opakovaně – ovšem vždy z humanistického hlediska – pokoušel spisovatel a scénárista Vladimír Körner, např. v *Psí kůži* (1983; r.: A. Moskalyk).

Germania anno zero

„Májové hvězdy“:

Německo v roce nula (1948; r.: R. Rossellini);

Most (1959; r.: B. Wicki)

Evropa (1991; r.: Lars von Trier);

Pád Třetí říše (2004; r.: O. Hirschbiegel).

+

„Siegfrieds Trauermarsch“ z *Gotterdammerung* (Wagner)

„Marcia funebre“ z *Eroiky* (Beethoven)

„Canzone per Berlino“ (Delenda Carthago)

Poznámky:

1] Německá poválečná Socialistická říšská strana (Sozialistische Reichspartei, SRP), nástupkyně NSDAP, tak před svým zákazem na počátku padesátých let dosáhla počtu pouhých deseti tisíc členů...

2] Etnická kategorie je pojem označující rozmělněné uvědomění etnika o své skupinové totožnosti, k čemuž coby státní národ pod EUatlantickou správou máme nakročeno. Vyšší stupeň uvědomění skupinové totožnosti označuje pojem „národní pospolitost“. K tomu srv. stať L. Bátory „Český kenotaf namísto shrnutí“ ve sborníčku *Prolegomena ke každé příští české zabijačce* (Praha 2018, str. 59nn).